

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA

El català ja no és un idioma de catacumbes

Jordi Morera

El Barça guanya, l'Audiència també vol guanyar

Oriol DOMINGO

Quan Urruti va aturar un penal i mancaven dos minuts per acabar el partit Valladolid-Barcelona, i així el Barça quedava campió, el locutor d'una emissora radiofònica va cridar entusiasmat un ja històric «Urruti, t'estimo». D'aquest crit al «Barça, t'estimo» només hi ha una passa. I com que el Barça és més que un club, d'aquest crit al de «Catalunya, t'estimo» també hi ha només una passa. El clam «Visca el Barça, visca Catalunya» és imparable.

Aquesta és la primera Lliga que guanya el Barça en què hi ha una TV3, diverses emissores de ràdio, diaris i revistes que es poden fer ressò d'aquesta victòria en llengua catalana. En l'anterior Lliga guanyada pel Futbol Club Barcelona el català era un

idioma de catacumbes i clandestinitat.

Ara tot sembla diferent. Però ara, encara, la Generalitat acaba de veure's obligada a presentar un recurs contra una sentència dictada per la sala segona del Contenciós Administratiu de l'Audiència de Barcelona, ja que aquesta sentència anul·la punts importants d'un decret i d'una ordre del Departament d'Ensenyament del govern català, on s'establien normes sobre l'ús del català en els centres docents.

Cal esperar que ningú no acusarà la Generalitat de fer-se la víctima davant aquesta sentència de l'Audiència de Barcelona, ni de provocar l'estratègia de la tensió. El govern de la Generalitat ha hagut de recórrer-hi per defensar el procés de normalització lingüística i la presència del

català no a la Patagònia, a Tanzània o a Suècia, sinó a Catalunya.

La qüestió es gravíssima. Si la Constitució i l'Estatut no resolen aquesta normalització lingüística i aquesta presència del català a Catalunya, és legítim preguntar-se si els textos constitucional i estatutari no entraran en crisi a Catalunya. Si amb aquests textos el català queda en una segona fila per sota del castellà, no hi haurà més remei que exigir immediatament la reforma de la Constitució i de l'Estaut.

O potser hi ha una altra via. La via de la interpretació. És a dir, que els polítics, els parlamentaris, els jutges, interpretin i apliquin la Constitució espanyola i l'Estatut català amb perspectiva autònoma i no amb mentalitat centralista. És molt trist, però encara resultarà que això de dir «Catalunya, t'estimo» en català serà tan subversiu com ho era durant la centralista època de la dictadura franquista.